

R Ů Ž O V Ě S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*La Gastonem
za Gastonem*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Přikryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-372-7

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Prolog

Štíhlá plavovlasá dívka vyšla z temné chodby, otevřela prosklené dveře, polepené spoustou letáčků a plakátů, a vystoupila do jasného slunečního světla.

Zamžourala modrýma očima a rychle si rukou stáhla dolů černé brýle, jež až dosud měla světáčky umístěné ve vlasech. Kromě toho, že si tak ochránila zrak před jasným sluncem, zakryla i nejistotu, která se jí v očích skrývala.

Zuby, jimiž si nervózně okusovala spodní ret, ji usvědčovaly z toho, že si neví rady.

Pomalým krokem opustila areál vysokoškolského kampusu na okraji Paříže, prošla okolo Seiny, jež zde, ač velkoměsto opouští, kupodivu nepřipomíná onu špinavou stoku jako v Charentonu, kde do Paříže řeka vstupuje jako kroutící se had. Dívka ale neměla chuť se nad touto nepochopitelnou hříčkou přírody zamýšlet. Zjevně byla plně zaměstnána jakýmsi problémem.

Když došla na autobusovou zastávku, prostudovala si jízdní řady. Poprvé od okamžiku, co opustila vysokoškolský areál, se zatvářila alespoň trochu spokojeně. Zautomatizovaným pohybem si odhodila vlasy z čela a vytáhla z kabelky mobilní telefon...

Přesuňme se nyní pár set kilometrů na jih, do Avignonu. Telefon se zde rozezněl v tašce jiné plavovlasé dívky. Člověk by nemusel být příliš dobrým pozorovatelem, aby si všiml, jak si jsou obě tyto dívky, či spíše mladé ženy, podobné. „Avignonská“ blondýnka, o něco menší a zřejmě i o pár let mladší než její „pařížský“ protějšek, se podívala na displej

telefonu, a když uviděla známé jméno, omluvně se usmála na štíhlého černovlasého muže, který ji doprovázel.

„Bylo to takové... zvláštní,“ začala rozhovor „pařížská“ dívka bez pozdravu. Když si byla jistá, že se skutečně dovolala tomu, komu skutečně chtěla, mívala to ve zvyku.

„Co tím myslíš, Patricie?“ zajímalo „avignonskou“ dívku. Černovlasý mladík, který na ni neustále visel očima, ze slušnosti poodstoupil, aby ji při telefonování nerušil.

„*Madame*,“ spustila dívka, o níž již víme, že se jmenuje Patricie, „mně nabídla přesně to, po čem jsem vždycky toužila.“

„Mmm,“ zareagovala „avignonská“ dívka neurčitě.

„Na Institutu se uvolnilo místo,“ pokračovala Patricie. „Zatím by to byla jenom dlouhodobá stáž na katedře češtiny. *Madame* ale tvrdí, že by to byla formalita, protože poté, co jsem v Praze ukončila univerzitu, mám dokonalou kvalifikaci na to, abych to dostala nastálo.“

„Už jsi o tom mluvila s Pavlem?“

„No právě. Ještě jsem se nevrátila do hotelu, stojím tu na zastávce autobusu a nevím, co mám dělat.“

„Když mu to vysvětlíš, jak to je pro tebe důležité, určitě to pochopí,“ pokoušela se „avignonská“ dívka Patricii uklidnit.

„Děláš, jako bys ho neznala.“

Když „avignonská“ dívka nereagovala, pokračovala Patricie dále: „Bojím se, že to skončí špatně.“

„Co uděláš?“

„Budu se muset rozhodnout, co vlastně chci více. Jestli Pavla, nebo tu práci.“ povzdechla si Patricie.

O tom, zda dát přednost neznámému Pavlovi, nebo práci, o níž také ještě nic nevíme, se obě dívky bavily ještě chvíli. Přestože Patricie původně celý rozhovor iniciovala, byla to nakonec opět ona, kdo z něj chtěl co nejrychleji vybřednout. „A co ty, Lenko,“ zeptala se, „jak se ti vede?“

Ted' měla náhle napilno Lenka. Pokusila se rozhovor co nejrychleji ukončit. Jak vidno obě sestry, protože to již o nich prozradit smíme, měly jedna před druhou jakési tajemství. Pokusme se je začít trpělivě rozplétat...

Kapitola prvá

Asi po čtyřiceti minutách cesty v přeplněném autobuse dorazila konečně Patricie ke svému cíli. Loudavým krokem došla k vysoké, úzké budově, nesoucí na průčelí vedle motivu černé kočky z obrazu Toulouse-Lautreka nápis Hôtel Chat Noir. Blízkost světoznámého šantánu Moulin Rouge a řada obchůdků oddělených od rušné ulice závěsy tvořenými pásky z umělé hmoty, vlnícími se jako pestrobarevní hadi, nám pomůže lépe identifikovat místo, kde dívka našla dočasný domov. Bulvár de Clichy. Jedno z nejslavnějších a nejneřestnějších míst celé Paříže, tím i celé Francie a celého světa.

Patricie se nakonec zhluboka nadechla a odhodlaně vstoupila dovnitř. Pokynula černému recepčnímu a přivolala si výtah. To, co udělat musela, se již déle odkládat nedalo.

Využijme toho, že můžeme dýchavičnou zdviž předběhnout, a vstupme do pokoje, který je i Patriciiným cílem.

V malé místnosti, jejíž dominantou jsou velké manželské postele, bylo prakticky nedýchatelno. U okna, špatně zastíněného zpuchřelými dřevěnými žaluziemi, seděl vysoký muž. Občas si usrkl z plastového kalíšku trochu červeného vína, jinak ale zjevně neměl nic na práci. Nemusíme být nadáni jasnozřivostí, abychom pochopili, že máme tu čest s Pavlem, Patriciiným přítelem, na kterého čeká jeden z nejčernějších dnů jeho života...

Pavel se zoufale nudil. Nudil se, protože byl nespokojený, a nespokojený byl, protože se nudil. Bylo-li by po jeho, určitě

by dovolenou netrávil v Paříži. Bylo-li by po jeho, nebral by si dokonce vůbec žádnou dovolenou. Celkem ale chápal, že jeho krásná, zlatovlasá a potřeštěná snoubenka, která právě před pár týdny ukončila studia na vysoké škole, si poslední prázdniny svého života zaslouží.

Ještě pár dnů, pomyslel si, *a bude to všechno tak, jak má*. O tom, jak budou vypadat příští dny, týdny, měsíce a roky, měl mladý muž naprosto jasnou představu. Po návratu z Francie měla podle jeho plánu poměrně brzy následovat svatba, a potom... potom už jenom *normální* život. Bez nesmyslných úletů, výletů, dobrodružství a vzrušení...

Teď se ale nudil. Patricie ráno odešla, prý jenom navštívit svou bývalou profesorku na Institutu pro výzkum jazyků a národů zemí Východu, u níž před rokem strávila pár týdnů na stáži. Pavel to považoval za zdvořilostní návštěvu, jakési formální ukončení studií, po nichž už bude následovat opravdový život.

Otráveně vyhlédl z okna. V okně protějšího domu zahlédl černošského chlapce. Vykláněl se z okna a pokřikoval na lidi. Najednou se zadíval přímo jeho směrem.

„Bon jour, monsieur!“

„Bon jour,“ odpověděl s pokrčením rameny Pavel.

Černoušek Pavlovu odpověď chápal jako začátek hlu-
bokého a opravdového přátelství, což se projevilo tím, že na Pavla vyplázl jazyk. To se mladého muž dotklo. Měl nejlepší snahu si s chlapcem popovídat, dítě ale hovořilo pouze francouzsky, což byl jazyk, v němž Pavel při nejlepší snaze – kterou navíc neměl – komunikovat opravdu nemohl. Zrovna uvažoval, jestli nemá ten jazyk na dítě vypláznout taky, když spíše vytušil, než zaslechl, jak za ním klaply dveře hotelového pokoje.

„Copak, mon cher Paul, na co si zase stěžuješ?“ ozval se zezadu Patriciin hlas.

Pavel se obrátil a s potěšením se zadíval na štíhlou postavu korunovanou bohatou zlatou hřívou. „On si začal,“ prohlásil s hraně ukřivděným výrazem.

„Kdo, prosím tě?“

„Tamten malý drzý kluk naproti. Něco na mě pokřikoval, a když jsem mu nerozuměl, tak na mě vyplázl jazyk!“ postěžoval si Pavel.

Patricie přistoupila k oknu, zamávala černouškovi a cosi na něj zavolala.

Chlapec nadšeně odpověděl a za chvíli na sebe s Patricií vesele pokřikovali. Pavlův pocit pátého kola od vozu se tak ale prohloubil ještě o něco více.

Když konečně Patricie dokončila svůj rozhovor, ve skutečnosti překřikovanou přes rušnou ulici, otočila se s podivným výrazem zpět do místnosti.

„Jak jsi dopadla?“ zeptal se Pavel a zkoumavě se na dívku zadíval.

„Docela dobře,“ odpověděla Patricie a uhnula pohledem, „vždyť ti budu o všem vyprávět. Teď bychom se ale měli rozhodnout, co podnikneme se zbytkem dne.“

„A co bys chtěla dělat?“ zeptal se Pavel překvapeně. Normálně to byla právě Patricie, kdo neustále něco plánoval, organizoval, pobíhal s hlavou v oblacích... Teď to působilo dojmem, jako by jeho partnerka náhle byla ochotná se podřídit jeho představám. Nejpřitažlivější se mu sice zdála myšlenka zůstat v hotelovém pokoji, popíjet levné červené víno a věnovat se jeden druhému, když ale Patricie navrhla, že by se mohli projít, souhlasil.

Ve skutečnosti byly procházky s Patricií po Paříži pro Pavla tím největším utrpením. Dívka, přestože již hlavní město Francie navštívila několikrát, nevycházela, jak se zdálo, z úžasu. Plánovala nové a nové výpravy, při nichž byla ochotná se dát do řeči s kýmkoliv. Od recepčního sedícím v přízemí hotelu, přes prodavače sendvičů, stojícím za svými

pojízdnými prosklenými pulty na všech nárožích, až po hubenou ženštinu v odřených džínsech, jež neustále postávala před vchodem do sousedního domu. Když se Pavel dozvěděl, že se tato žena živí tím, že láká muže, především pak cizince, do téměř oficiálního nevěstince, zhrozil se. Patricii ale jeho prudernost pobavila a zdálo se, že si rozhovoru s touto „nevhodnou osobou“, navíc rozhovoru, z něhož Pavel nerozuměl ani slovu, opravdu užívá.

Úplně nejhorší ale byla setkání, při nichž nepadlo jediné slovo. Pavlovi sice lichotilo, že může doprovázet dívku, která přitahuje zraky všech mužů od třinácti do devadesáti, bezostyšnost pohledů, jimiž kolemjdoucí oceňovali Patriciinu zlatou hřivu, vlhké růžové rty, zářivě modré oči, křivku nader, útlost pasu a délku nohou, v něm vyvolávala žárlivost. Měl pocit, jako by všichni ti muži jeho dívku svlékali očima. A to se mu vůbec nelíbilo...

O tom všem Pavel přemýšlel, když vyšli ze zaprášené hotelové recepce na rušnou ulici. Aniž by se na tom nějak domlouvali, zamířili k jednomu z nejoblíbenějších míst všech návštěvníků Paříže, k vrchu Montmartre se slavnou bazilikou Sacré Cœur. Na schodech pod chrámem se usadili.

„Podívej se, Pavle, není to krása?“ ozvala se po chvíli Patricie.

„Jo, je to docela pěkné. Na můj vkus je to sice... trochu velké...“

„A to vidíš jenom půlku Paříže!“

„Tím hůř. Takový zmatek... ale kouká se na to pěkně.“

Patricie se mlčky rozhlížela, pohledem se Pavlovi neustále vyhýbala.

„Copak je, Patriko?“

„Neříkej mi Patriko,“ ozvala se a Pavel si s pobavením uvědomil, jak se vždy brání tomu, aby kdokoliv komolil její křestní jméno.

„Tak promiň, Patricie. Stejně... něco se s tebou děje.“

Patricie nejdříve dlouho neodpovídala, pak se ještě pokusila vyhnout tomu, aby začala o tom, o čem mluvit musela, ale nechtěla. „Mluvila jsem dneska s Lenkou...“ ozvala se po chvíli.

„A co? Děje se něco?“

„Byla nějaká divná. Víš, jak si od toho zájezdu do Avignonu slibovala, že konečně prorazí, že ji nechají něco si zahrát, ve skutečnosti tomu ale moc nevěřila. A teď na mě spustila, že jim všem ukáže, že na ni budeme pyšní...“

„Takže to nakonec vlastně dopadlo dobře, ne? Asi se jí podařilo prorazit.“

„Jenže ona mně potom řekla, že za ní nemáme v žádném případě jezdit.“

„Tomu nerozumím.“

„Já taky ne, ale mám z toho těžkou hlavu. Obvykle nebývá tak záhadná...“

„A co když...“

„Tak co tě napadlo?“ podívala se Patricie zvědavě na Pavla, jemuž začal obličej hrát potlačovaným úsměvem.

„Co když si tam prostě našla chlapa, a teď neví, jestli ti ho má představit, nebo ne? Třeba má obavy, jestli by jí ho starší sestríčka schválila. Nebo prostě nechce, abys jí rušila, jenom by ztrácela čas, po který by si s ním mohla užívat někde u moře...“

„Avignon neleží u moře...“

Ještě chvíli se navzájem špičkovali na téma, kdo a jak zná zeměpis a cože může Patriciina sestra v jižní Francii dělat. Z Patriciiny strany ale chybělo obvykle zaujetí, s nímž se do podobných „hádek“ pouštěla. Po chvíli oba rozpačitě umkli.

Když už ticho trvalo příliš dlouho, pokusil se Pavel začít o tom, co ho nejvíce zajímalo. „Když za Lenkou nepojedeme na jih, tak trochu ušetříme. A to se může hodit. Budeme mít ještě velká vydání... Víš, se svatbou...“

„Nech toho, Pavle!“ vybuchla náhle Patricie. „Žádná svatba na podzim nebude!“

„Cože?!“

„Prostě nebude...“

Ted' půjde do tuhého, uvědomila si Patricie a zafala zuby.

V Pavlovi všechno vřelo, přesto byl schopen začít po několika minutách napjatého ticha celkem klidně: „Neměla bys mně něco vysvětlit?“

Co mu mám říct? Patricie se začala zmocňovat panika.

„Snad si aspoň zasloužím, abys mně řekla, proč najednou měníš všechny naše plány!“

Naše plány. Tato dvě slova představovala onu příslovečnou poslední kapku, která protrhla hráze.

„To nikdy nebyly *naše* plány,“ vybuchla Patricie, „to vždycky byly jenom *tvoje* plány! A já jenom nic neříkala. Ted' se ale všechno změnilo!“

„Co se mohlo změnit za pár hodin?“

„Já se totiž v říjnu musím vrátit sem, do Paříže... A do Čech přijedu až na Vánoce. Nebo možná ani to ne...“

„A co tu, proboha, budeš dělat?“

„Dáša...“

„Dáša?“

„Paní profesorka mně nabídla, abych od října nastoupila na Institut na stáž.“

„Na jak dlouho?“

„Do konce roku.“

Na Pavlovi byla vidět úleva. Zřejmě ho napadlo, že nic se neří tak horké, jak se to uvařilo. „Takže v prosinci se vrátíš, a vezmeme se prostě na jaře.“

„Možná...“

„Jaké možná?“

„Od ledna se má totiž v Institutu uvolnit stále místo asistentky na bohemistice. Já mám ideální kvalifikaci, takže pokud se osvědčím na té stáži, mohla bych tu práci dostat.“

„Jako že bys tu zůstala *napořád*?“

Když Patricie neodpovídala, vybuchl: „To nemyslíš vážně!“

Patricie se mlčky dívala před sebe, byla bledá, na lícních kostech jí ale naskočily hněvivé červené skvrny. Když nereagovala, pokusil se Pavel převzít iniciativu: „Vstávej, jdeme zpátky do hotelu, sbalíme se a okamžitě se vracíme domů!“

„Prosím? Teď to nemyslíš vážně *ty*! Mám dovolenou, a chci si ji užít! Dostala jsem nabídku, jaká přichází jednou za život, a chci ji využít! Potřebuju si s tebou rozumně promluvit o tom, co bude s námi dvěma, a ty mně jenom řekneš, abych se sbalila a jela odtud pryč. To sis představoval, že kdybychom se my dva opravdu vzali, vypadalo by to už navždycky takhle? Že by všechno šlo jenom podle tebe?“

„*Já* si myslel, že *my* jsme si představovali, jak se vrátíme domů, vezmeme se, zařídíme si dům, budeme mít děti...“

„Už jsem ti přece říkala, že tohle všechno sis představoval *ty*. Já neprotestovala, protože se mně to taky docela líbilo. Teď se ale všechno změnilo. Já prostě tohle všechno nechci. Nebo *zatím* nechci!“

„Co myslíš tím *zatím*?“ zeptal se ohromeně Pavel.

„Třeba tu práci nedostanu, třeba se mně to nebude líbit, třeba se rozhodneš přijet za mnou... Proč bys vlastně nemohl přijet za mnou? Žít tady se mnou?“

„A co bych tu jako dělal?“

„Už několikrát jsi přece říkal, že firma ti funguje tak dobře, že kdybys chtěl, mohl bys přijmout pár zaměstnanců a celé to pak jenom řídit...“

„To je ale nesmysl. Nemůžu přece dílnu řídit z Paříže. Kromě toho, já tu žít nechci!“

„Tak dobře, mohli bychom žít střídavě tady i tam. Pokud mně to vyjde, budu mít tři měsíce volna o prázdninách, navíc jarní prázdniny, zimní prázdniny... Mohla bych být každý rok v Čechách dohromady až šest měsíců. A nějakou dobu bys zase ty mohl žít tady se mnou...“

„Už jsem říkal, že *já* tady žít *nechci*!“

„To *já* tady zase žít *chci*!“

Patriciino rozhodnutí se zdálo nezviklatelné. Pavel pochopil, že se ke všemu postavil úplně špatně. Čím byl vzteklejší, tím ostřeji reagovala i Patricie. „Takže, jak si to teď vlastně představuješ?“ zeptal se jí proto s hraným klidem.

„Vrátíme se do hotelu, strávíme tu těch pár dnů, s nimiž jsme počítali... Budeme mít ještě dost a dost času, abychom všechno probrali. Prostě se budeme chovat jako dva rozumní lidé, kteří chtějí najít nějaké východisko, přijatelné pro obě strany...“

„Tak já ti povím, co je rozumné!“ přestal se už Pavel ovládat úplně. „Rozumné je sbalit se, vrátit se okamžitě domů, vzít se a na všechny ty tvé nesmysly s Paříží zapomenout!“

„To nejsou žádné nesmysly! Mám možnost dělat to, co jsem vždycky chtěla, a dělat to taky budu!“

Pavel si uvědomil, že jejich hádku se zájmem sledují lidé všude okolo, ač nerozumějí jazyku, kterým spolu hovoří. Rozhodl se proto celou hádku ukončit. „Přestaneme jim tu dělat divadýlko, budeš tak hodná, prosím? Jestli jsi opravdu rozhodnutá, pak už zřejmě není co řešit. Já si ale myslím, že se chováš jako malá. Já už jsem ale moc starý na to, abych tě přemlouval a vysvětloval ti, co je pro tebe nejlepší. Zřejmě k tomu musíš dojít sama. Takže naposledy: Vracíš se dneska večer se mnou domů?“

„V žádném případě.“

„Tak dobrá. Hotel je zaplacený, peníze máš, já mám u sebe klíče od auta, pas, telefon, kartu do bankomatu a těch pár hadrů, které zůstaly na pokoji, bez těch se obejdu. Vracím

se k hotelu, nasedám do auta a odjíždím. Kdyby ses přece jenom rozhodla, že chceš jet se mnou, zavolej. Jinak mně už volat nemusíš! Mluvíš se mnou, nebo ne?“

Teprve teď Patricie zareagovala a zeptala se sarkasticky: „Myslíš, že máme ještě o čem vůbec mluvit?“

„Určitě... Vracíš se se mnou, nebo ne?“

„Už jsem ti snad řekla, že ne!“

„A jsi pevně rozhodnutá přijmout tu práci v tom potrh-
lém ústavu?“

„Ano!“

„I za cenu toho, že to bude znamenat konec mezi námi
dvěma?“

„Ten konec chceš ty, ne já!“

„Ne, to se tedy mylíš, *Patriko*, skončit to chceš ty, já ne. Já ti stále nabízím domov a budoucnost, to ty ses rozhodla všechny naše plány –“

„Všechny *tvaje* plány...“

„– všechny *naše* plány hodit přes palubu!“

„Ty mně, Pavle, opravdu nerozumíš?“

„Rozumím ti až moc dobře! Prostě už nestojíš o to, aby-
chom my dva byli spolu!“

„Ale tak to přece vůbec není!“

„Já to vidím jinak! Ještě jednou, ale tentokrát už opravdu
naposledy: Vracíš se se mnou?“

„Ne!“

„Jak chceš!“

Patricie se nevěřicně dívala směrem, kterým rozlícený Pavel zmizel. To jsem přece nechtěla, dunělo jí v hlavě, současně ji ale nenapadala jediná věc, kterou by řekla nebo udělala jinak. Cítila, jak se jí do očí derou horké slzy. Proč jen je takový hlupák? uvažovala chaoticky o mladém muži,

s kterým prožila několik krásných měsíců. Proč mě nechce pochopit? Proč.

Zašmátrala rukou v tašce, jejíž ucho jí sklouzlo z ramena na zem, a vytáhla balíček papírových kapesníků. Nejdříve si otřela slzy a pak se hlasitě vysmrkala. Jako by tím ale otevřela jakousi tajemnou komnatu, která se v ní skrývala, protože náhle ucítila, že se jí oči zaplavují novými slzami, tryskajícími stále neovladatelněji a neovladatelněji. Hlasitě se rozvzlykala...

Asi po půlhodině, během níž budila zájem všech návštěvníků Montmartru, a že jich bylo, se Patricie postavila. Oprášila si bílé šortky, do nichž byla oblečená, a upravila si červené tričko. Ještěže slunce stále svítilo; mohla si na nos nasadit černé brýle, pod nimiž skryla zarudlé oči. Pomalým krokem se vydala zpátky k hotelu. Když mījela unavenou nadháněčku nevěstince v sousedním bloku, pokynula jí na pozdrav.

Vyhublá žena neurčitého věku, oblečená do černé halenky a černých džinsů, ji ale zastavila. Za roky a roky, které strávila na ulici, se naučila vytušit rozpoložení lidí, s nimiž se setkávala. A Patricii, která si s ní ráda povídala, si opravdu oblíbila.

„Salut, Patricie,“ pozdravila, „jak se máš?“

Zlatovlasá dívka pokrčila rameny v typickém gestu, které může znamenat naprosto cokoliv, většinou se ale vykládá jako „děkuji, dobře“, Marcelinne se ale ošálit nenechala. „Něco se ti stalo,“ konstatovala a natáhla ruku. Přestože se Patricie pokusila ohradit, žena v černém jí sundala z nosu brýle a podívala se jí do tváře. Když uviděla zarudlé oči, soucitně zamlaskala. „Paul?“ zeptala se, odpověď však znala ještě dříve, než Patricie přikývla.

„Nechceš jít na kafe?“ zeptala se Marcelinne a hlavou kývla směrem k temnému vchodu, který po celý den střežila.

„Nebudeš s tím mít nějaké problémy?“ vyděsila se Patricie. Mnohokrát sice měla chuť nahlédnout za závěs, který odděloval vstup do tohoto „doupěte neřesti“ od rušné ulice, teď, když se jí tato možnost naskytla, vyděsila se.

Marcelinne jenom pobaveně zakroutila hlavou a chytila ji okolo ramen.

